

Vratislav Mejstřík, můj děda, se narodil v roce 1936 v obci Jiřina. Později se přestěhovali do Vsetína, kde jeho otec pracoval na výstavbě zbrojovky. Bydlel se svými rodiči a sourozenci v jedné místnosti, život byl tvrdý a jídla bylo málo. (15)

00:4:05-0:17 Brambory, brambory, no a králík

Po válce se rodina přestěhovala do pohraničí

1:50- 2:06 Tady jsme si zabrali takzvaně usedlost, v té době se tomu tak říkalo. Malou. Protože táta věděl, že to bude muset jednou zaplatit. A neměl velký ambice.

Děda pomáhal v hospodářství už jako dítě.

Vratislav: 2:57-3:15 Táta byl na poli a já měl na stole lístek... na pastvu.

Období poválečné nepřineslo dědovi pouze změnu bydliště, ale také vzpomínky na riskantní klučičí zábavu.

9:52 – 9:57 Zábava kluků po válce bylo najít po armádě, co se dalo.

10:24 – 10:36 Armáda německá, když utíkala do zajetí amerického, tak se zbavila všech těch osobních zbraní a naše zábava byla to z toho rybníka lovit.

V roce 48 narukoval pan Mejstřík na vojnu, po které se snažil najít dobré zaměstnání. Jeho snem bylo stát se horníkem.

Vratislav: 13:58 - 14:26 Horník a kdo je víc? A já měl být doma a jezdit s koňma. Co jsem byl? Nikdo. Každý chtěl utéct do průmyslu. Tam žili lidi, tam byl biograf, tam byla zábava.

Počátkem šedesátých let se děda nakazil tuberkulózou a na léčení se potkal s kamarádem, který mu zajistil práci v Jáchymově. Tam začal pracovat jako strojník na lanové dráze a tam se také potkal se svou budoucí ženou,

19:37-19:44 Tak mě tady zaměstnali původně jako údržbáře do prádelny a tam byly samý ženský, tak jsem to vzal.

Na revoluční léta děda vzpomíná se skepsí.

22:23 – 22:30 Kdo na to měl, kdo měl kamarády v bance, mohl privatizovat.

22:50 – 22:55 Hoch, kterej kšeftoval s bonama v Tuzexu, ten měl prachy a mohl privatizovat.

Pan Mejstřík žije v Jáchymově dodnes a co by vzkázal budoucím generacím?

27:14 - 27:34 Umět říct to svoje ne, i když to bude mít následky.